

Carregar els neulers

La culpa és de l'altre. El dimoni és l'altre. Aquesta manera de traure's el mort del damunt és tan vella com el món i dubto que existeixi algú que no l'hagi feta servir en alguna ocasió. O en moltes ocasions. Perquè ja se sap que l'ocasió fa el lladre i que la delinqüència moral abunda.

En relació amb aquest tema, hi ha unes víctimes que podríem qualificar de propiciatòries, com ara la premsa. És de bon to, queda bé (o passador) que quan un polític o un personatge famós fracassen, en donin la culpa a la premsa. I segons com es miri tenen raó, perquè les males notícies no se sabrien si no les divulgues algú. Per tant, matar el missatger, tot comptat i debatut, és un acte de defensa pròpia.

Falta discreció, saber callar i aguantar-se, sota el lema que no es pot matar tot el que és gras. Si els diaris no haguessin començat a parlar d'aluminosi avui les cases que han de caure també caurien, però es podria recórrer a esmentar causes desconegudes, que sempre ajuden a salvar el que es pugui.

Dins aquesta línia, crida l'atenció (notícia de premsa) un informe elaborat per la UGT de Sevilla. En l'estudi fet públic, es menciona "la síndrome de l'edifici malalt", que afecta habitatges, oficines, escoles, hospitals i comerços. Els edificis es posen malats a causa del fum del tabac i dels circuits de refrigeració, i com

a conseqüència els que hi viuen o els freqüenten tenen la pell resseca i sofreixen nàusees, irritació dels ulls, congestió nasal i afeccions de les vies respiratòries. L'informe de la UGT sevillana assegura que quan el 20% dels ocupants pateixen aquests símptomes, es pot considerar que l'immoble està malalt.

De manera que la conclusió que se'n trau és fabulosa: quan els habitants d'un edifici es troben malament, el malalt veritable és l'edifici. ¡Que no ens vinguin amb manies hipodocondríiques!

Si he de ser franc —parlo per mi— m'hauria estimat més no saber-ho. Perquè fins ara, quan he patit alguna afecció he anat al metge. Però no puc pas portar-hi tot el bastiment de l'obra, la construcció sencera amb gent dins. Per a una cosa així, el metge no em voldria donar hora ni vindria a casa. A més, em diria que no hi ha pastilles per a tant moble.

Pere Calders

Déu i el seu àngel Amedo

Amb ocasió del judici sobre els GAL, grups terroristes potser de la variant terrorisme d'estat (que deu ser la més antiga de les variants del terrorisme), el president del govern de l'estat espanyol, ha dit que no hi pensa fer cap comentari per evitar "interferències externes", ja que "el millor clima per al desenvolupament del judici és no fer cap comentari".

Deixant de banda les dificultats d'articulació gramatical del discurs, les manifestacions pro-silenci del primer espanyol són d'un seny que gosaríem qualificar d'influència catalana. Ho gosaríem però no ho gosem, perquè ve la memòria i ens recorda manifestacions anteriors del mateix personatge en les quals advocava no pel silenci, sinó pel silenciament. Heus-les aquí: quan, quatre anys després de sortir a la

llum les primeres dades sobre l'existència dels GAL, l'estat no va tenir més remei que ocupar-se'n —van de demòcrates, i això comporta servituds— el repetit personatge va dir que no hi havia proves que els GAL fossin una secció de l'estat. "Ni n'hi haurà", va afegir, amb la imprudència pròpia del neòfit en les regles del joc democràtic del moment.

Si un president de govern elegit per la via democràtica habitual ja sap del cert, tot just en començar les investigacions judicials, que no hi

haurà proves que demostrin delictes, una de dues: o bé és Déu, que veu el futur talment com el present i el passat, ja que és intemporal, i aleshores en realitat no ens trobem submergits en una democràcia sinó en una teocràcia i tothom doncs panxa a terra; o bé ja sap del cert que hi ha proves que demostrin el delictes, i per tant sap del cert que els GAL són una secció més de l'estat, a la qual correspon de desenvolupar les tasques de terrorisme d'estat, però com que no pot permetre que es demostrin, no vol proves encara que hi siguin; i llavors, en comptes de dir que s'amagaran les proves, diu no només que no n'hi ha, sinó que ni tan sols no n'hi haurà; i ho ha de dir així a causa del mateix niment de les formes democràtiques.

¿Déu, doncs, encara, amb àngel ve n j a d o r Amedo de nom, o bé ja cínic obses del poder que comença a dominar el vocabulari de la democràcia fàctica? Seria tranquil·litzador això darrer, que potser sí que és el cas: en la mateixa sessió de jocs verbals, a més del "no n'hi ha ni n'hi haurà", va parlar no de l'existència de l'infern, sinó de les clavegueres de l'estat, tan necessàries, va dir, com els salons.

No ho sembla, però és un pas endavant que ha donat la secular claveguera d'Europa. Per la part que ens n'esquitxa, felicitats.

Ramon Barnils

